

Ομιλία του Γιάννη Τασσιούλα, προέδρου της Ομοσπονδίας Οικοδόμων Ελλάδας, στο 16^ο Συνέδριο της UITBB

15-17 ΑΠΡΙΛΗ, ΜΟΝΤΕΒΙΔΕΟ, ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ

Συνάδελφοι αντιπρόσωποι και προσκεκλημένοι,

Εκ μέρους της Ομοσπονδίας Οικοδόμων & Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας σας μεταφέρω τους θερμούς αγωνιστικούς χαιρετισμούς των εργαζομένων στις κατασκευές, των συνδικάτων και των ομοσπονδιών του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος που συσπειρώνεται στο Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο (Π.Α.ΜΕ.).

Το συνέδριό μας διεξάγεται σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης, όξυνσης της επίθεσης του κεφαλαίου, με βαριές συνέπειες στο σύνολο της ζωής της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Θέλω να σας μεταφέρω την κατάσταση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα και ταυτόχρονα, ορισμένα συμπεράσματα που προκύπτουν από την πείρα των αγώνων που εκτιμούμε ότι μπορούν να βοηθήσουν ώστε να ενισχυθεί η ταξική γραμμή, να κατανοήσουν οι εργαζόμενοι πιο ολοκληρωμένα προς ποια κατεύθυνση πρέπει να στοχεύσουν οι αγώνες.

Σήμερα, ο κλάδος των κατασκευών βιώνει την πιο σκληρή βαθιά και παρατεταμένη ανεργία τα τελευταία 60 χρόνια. Αρκούν δύο στοιχεία για να ενισχύσουμε αυτή την εκτίμηση:

α) Την τριετία 2011-2014 χάνονταν κάθε μήνα 4.361 θέσεις εργασίας.

β) Οι ασφαλισμένοι οικοδόμοι το Δεκέμβρη του 2006 ήταν 188.841 και τον Γενάρη του 2014 ήταν 33.870

Η κρίση στον κλάδο εκδηλώθηκε πριν την εκδήλωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ξεκινώντας ήδη από το 2003. Τα 200 χιλιάδες απούλητα διαμερίσματα που υπάρχουν στην Ελλάδα, δεν προέκυψαν το 2009. Είναι συσσωρευμένος πλούτος από τη δουλειά χιλιάδων εργατών σε όλη την παραγωγή των κατασκευών. Είναι αποτέλεσμα της άναρχης καπιταλιστικής παραγωγής στο κλάδο.

Από την άλλη, το λαϊκό εισόδημα μειωνόταν δραστικά είτε με τα χαμηλά μεροκάματα, είτε με τις ανάγκες που διαμορφώνονταν στα νοικοκυριά από το κτύπημα των κοινωνικών παροχών είτε με την όξυνση της ακρίβειας.

Τα δημόσια έργα, μετά το «θαύμα» των Ολυμπιακών αγώνων, άρχισαν να συρρικνώνονται επηρεάζοντας σημαντικά συνολικά τον κλάδο. Αυτή η ανάπτυξη έφερε τη κρίση στο κλάδο.

Σήμερα, η κρίση στις κατασκευές αφορά τόσο την παραγωγή «μεγάλων» έργων, όσο και την κατασκευή κατοικιών και άλλων ιδιωτικών έργων.

Συνάδελφοι,

Η κρίση στον κλάδο δεν αποτελεί «προνόμιο» που το βιώνουμε μόνο οι εργαζόμενοι στον κλάδο των κατασκευών, το βιώνει το σύνολο του λαού. Είναι χαρακτηριστικό ότι η συνολική ανεργία αγγίζει το 27%.

Η κρίση είναι παιδί του καπιταλιστικού τρόπου ανάπτυξης, που στήριξαν οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου, μιας ανάπτυξης, που μάτωσε την εργατική τάξη, όξυνε την εκμετάλλευση, πολλαπλασίασε τα ατυχήματα, ανέτρεψε τα εργασιακά δικαιώματα, πήρε πίσω κατακτήσεις, έριξε κατακόρυφα το επίπεδο ζωής της λαϊκής οικογένειας. Από την άλλη συσώρευσε τεράστια κέρδη στο κεφάλαιο, τις κατασκευαστικές εταιρίες.

Δεν είναι τυχαίο, ότι πολλαπλασιάζονται οι δραστηριότητες των εγχώριων κατασκευαστικών εταιριών σε πρώην σοσιαλιστικές χώρες, την Ασία, τις Αραβικές χώρες κ.ά.

Η ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων τους άνοιξε δρόμους στη φθηνή εργατική δύναμη. Το ελληνικό κεφάλαιο φαίνεται ότι κατακτά μεγάλο μερίδιο στις αγορές της Μέσης Ανατολής, της Νοτιοδυτικής Ασίας και της Βορείου Αφρικής.

Στην άλλη πλευρά, είναι οι εργαζόμενοι του κλάδου, που πλήρωσαν την ανάπτυξη με τη γιγάντωση των κατασκευαστικών εταιριών και ομίλων και τώρα πληρώνουν και την κρίση, που σε ποσοστό 90% βιώνουν μακροχρόνια περίοδο ανεργίας.

Πολλαπλασιάζονται οι εργαζόμενοι του κλάδου που δεν έχουν ούτε τις 50 ημέρες εργασίας για να εξασφαλίσουν τις ελάχιστες παροχές υγείας- πρόνοιας.

Η έναρξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης το 2009 επιτάχυνε την επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Με νόμους που ψηφίστηκαν:

- Μειώθηκαν οι μισθοί και τα μεροκάματα κατά 50%.
- Πάγωσαν οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και νομοθετήθηκαν οι ατομικές συμβάσεις.
- Γενικεύτηκε η εργασία με τη μορφή της μερικής απασχόλησης.
- Αυξήθηκαν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης κατά 2 έτη και μειώθηκαν οι συντάξεις.
- Μειώθηκε το επίδομα ανεργίας από τα 460 στα 360 ευρώ και το δικαιούται ένα πολύ μικρό ποσοστό των ανέργων (10% από τους 1.500.000 άνεργους).
- Έγιναν περικοπές στις παροχές υγείας, πρόνοιας που τις μετέτρεψαν σε είδος πολυτελείας για τη μεγάλη πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων.
- Αυξήθηκε η φορολογία της κατοικίας με πρόσθετους φόρους που επιβλήθηκαν.

Οι κυβερνήσεις, που νομοθέτησαν όλα αυτά τα μέτρα, μαζί με τους βιομηχάνους και τους μεγαλοεπιχειρηματίες, πρόβαλλαν το επιχείρημα ότι αυτά τα μέτρα συνδέονται με την καπιταλιστική κρίση, παίρνονται για να επανενεκινήσει η οικονομία και πως σε διαφορετική περίπτωση ο λαός θα βρισκόταν αντιμέτωπος με χειρότερες καταστάσεις. Προσπαθούσαν να ενοχοποιήσουν το λαό για το μεγάλο δημόσιο χρέος που υπήρχε αιτιολογώντας ότι γι αυτό ευθύνονται όλοι.

Η αλήθεια είναι διαφορετική. Η επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του με αντιλαϊκά μέτρα έχει αφετηρία την περίοδο της μεγάλης ανάπτυξης από το 1990-2005.

Όλα αυτά τα μέτρα εμπεριέχονται στη συνθήκη του Μάαστριχτ που ψήφισαν και στήριξαν αστικά και οππορουνιστικά κόμματα.

Αυτή την περίοδο ξεκίνησε σταδιακά η επίθεση στους μισθούς, τις συντάξεις, τις κοινωνικές παροχές και οξύνθηκε στην έναρξη της καπιταλιστικής κρίσης.

Τα μέτρα που πάρθηκαν δεν είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κρίσης, αλλά συνδέονται με τα συμφέροντα του κεφαλαίου για φθηνή εργατική δύναμη, για δημιουργία νέων πεδίων κερδοφορίας. Γι' αυτό προωθήθηκαν και υλοποιούνται σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες ανεξάρτητα αν στην κυβέρνηση βρίσκονται σοσιαλδημοκράτες, συντηρητικοί, κεντροαριστεροί και κεντροδεξιοί.

Το χρέος, το οποίο καλείται να πληρώσει η εργατική τάξη και ο λαός της Ελλάδας, είναι χρέος που προέκυψε για να χρηματοδοτηθούν οι τράπεζες, οι μεγάλοι μονοπωλιακοί όμιλοι. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δε δημιούργησαν κανένα χρέος.

Συνάδελφοι

Όλα αυτά τα χρόνια με μπροστάρη το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα που συσπειρώνεται στο ΠΑΜΕ έγιναν μεγάλοι αγώνες και απεργίες ενάντια στην αντεργατική πολιτική. Είναι χαρακτηριστικό, ότι την 5ετία 2009-2014 έγιναν 45 πανελλαδικές, πανεργατικές απεργίες και πάνω από 170 συλλαλητήρια.

Εκτός από τις κεντρικές απεργιακές συγκεντρώσεις που διοργανώθηκαν στην πρωτεύουσα της χώρας, την Αθήνα, σε κάθε πανελλαδική απεργία γίνονταν κάθε φορά συγκεντρώσεις σε περισσότερες από 60 πόλεις της χώρας, το ίδιο και στα συλλαλητήρια.

Ταυτόχρονα, έγιναν δεκάδες απεργίες σε κλάδους όπως κατασκευών, τροφίμων, εμπορίου. Αποκορύφωμα αυτής της δράσης ήταν το μεγάλο πανελλαδικό συλλαλητήριο του ΠΑΜΕ, στην Αθήνα, την 1^η Νοέμβρη, για το ζήτημα της ανεργίας με τη συμμετοχή περισσότερων από 1.000 εργατικά, συνταξιοδικά σωματεία, οργανώσεις νεολαίας, γυναικών, αυτοαπασχολούμενων και αγροτών και χιλιάδων εργαζομένων και άνεργων.

Η συμμετοχή της Ομοσπονδίας Οικοδόμων σε αυτούς τους αγώνες ήταν σημαντική. Αυτοί οι αγώνες δυσκόλεψαν τις εκάστοτε κυβερνήσεις, τα κόμματα της αστικής τάξης, τη δράση των ρεφορμιστών, του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ (τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση) που εκφράζει αυτή την γραμμή και είναι μέλος της ΣΕΣ (Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων) υπονόμωσε τους αγώνες που έγιναν. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να χτυπήσει το ΠΑΜΕ, το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, να υποτάξει τους εργάτες στη γραμμή του κεφαλαίου. Ισχυρίζονταν πως οι αγώνες μέσα στην κρίση είναι «τρέλα», ότι δημιουργούν προβλήματα στην οικονομία. Έχουν μεγάλες ευθύνες για όσα βιώνει η εργατική τάξη σήμερα.

Τα αστικά πολιτικά κόμματα, μαζί με τα οπορτουνιστικά και όσα δημιουργήθηκαν την περίοδο της κρίσης, έντεχνα έθεσαν ως γραμμή της πολιτικής αντιπαράθεσης την αποδοχή ή όχι της συμφωνίας (μνημόνιο) με το ΔΝΤ, την ΕΕ, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα που συνοδευόταν με εκατοντάδες αντεργατικά μέτρα. Παρουσίαζαν αυτά τα μέτρα ως προσωρινά είτε με την στήριξη είτε με την απόρριψη του μνημονίου.

Καλλιεργούσαν αυταπάτες ότι τα μέτρα θα τελειώσουν όταν αρχίσει η ανάκαμψη ή με την ανάληψη της κυβέρνησης από άλλες πολιτικές δυνάμεις. Όλοι αυτοί αγιοποίησαν την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς του κεφαλαίου ως δύναμη εγγύησης των λαϊκών συμφερόντων. Συγκάλυπταν έτσι την πραγματική αιτία των προβλημάτων που συνδέεται με το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τις απαιτήσεις του κεφαλαίου για φθινή εργατική δύναμη που θα του εξασφαλίσει καλύτερες προϋποθέσεις ανταγωνισμού σε τοπικό και διεθνές επίπεδο και μεγαλύτερη κερδοφορία.

Κάτω από την παραπλανητική γραμμή, μνημόνιο-αντιμνημόνιο, χώρεσαν εθνικιστικές και φασιστικές δυνάμεις που έθεταν ζητήματα όπως: «*πρώτα οι Έλληνες*», «*κάτω οι προδότες*» κ.λπ. Αυτές οι δυνάμεις απέκτησαν έδαφος να κινηθούν και να βγουν στο πολιτικό προσκήνιο με κόμματα όπως η ναζιστική Χρυσή Αυγή που αναδείχτηκε τρίτο κόμμα στις βουλευτικές εκλογές. Η επανεμφάνιση των φασιστικών, ναζιστικών δυνάμεων στο προσκήνιο του καπιταλισμού προετοιμάστηκε από το αστικό σύστημα. Οι αστοί δεν μένουν με σταυρωμένα τα χέρια όταν βλέπουν τη λαϊκή δυσарέσκεια να μεγαλώνει. Εκτός από τη δημιουργία νέων κομμάτων χρησιμοποιούν και άλλα όπλα. Ένα τέτοιο είναι τα κινήματα των «αγανακτισμένων» ή τα κινήματα της «κατσαρόλας». Στην Ελλάδα είχαμε τέτοια εμπειρία. Αναπτύχτηκε ένα τέτοιο κίνημα που συσπείρωνε μικροαστικά τμήματα μαζί με ανέργους και εργαζόμενους. Τα μικροαστικά τμήματα έπαιζαν τον πρώτο ρόλο. Είχαν τη στήριξη και την προβολή των μέσων μαζικής ενημέρωσης που ανήκουν σε μεγαλοεργολάβους και επιχειρηματίες. Σε αυτό το κίνημα βρήκε έδαφος και αναπτύχτηκε ο αντικομμουνισμός, η επίθεση στα συνδικάτα με το σύνθημα «*έξω τα συνδικάτα*». Σε αυτό το κίνημα επανεμφανίστηκαν οι φασιστικές δυνάμεις. Τέτοιου είδους κινήματα, χωρίς τη συμμετοχή των εργατικών συνδικάτων, εύκολα χειραγωγούνται και αξιοποιούνται από την αστική τάξη. Αποκορύφωμα ήταν η δολοφονική επίθεση που έγινε στην απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ, τον Οκτώβρη του 2011, από φασίστες παρακρατικούς και ασφαλίτες που χρησιμοποίησαν τους «αγανακτισμένους» ως κάλυψη για την επίθεσή τους. Το αποτέλεσμα ήταν να δολοφονηθεί ο συνάδελφος οικοδόμος Δημήτρης Κοτζαρίδης και να έχουμε πολλούς τραυματίες.

Συνάδελφοι.

Στις πρόσφατες εκλογές, το Γενάρη του 2015, εκλέχτηκε νέα κυβέρνηση συνεργασίας, του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ (ΣΥΡΙΖΑ) που πήρε την πρώτη θέση και του ακροδεξιού κόμματος των ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (ΑΝΕΛ).

Ο ΣΥΡΙΖΑ εκμεταλλεύτηκε την αριστερή προέλευση ορισμένων στελεχών του και χρησιμοποιώντας δημαγωγική πολιτική υποσχέθηκε την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων και των αντιλαϊκών δανειακών συμφωνιών (μνημονίων) που είχαν γίνει με την ΕΕ, το ΔΝΤ και την ΕΚΤ. Υποσχέθηκε ότι μπορεί να ικανοποιήσει ταυτόχρονα τα συμφέροντα των εργατών και των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Οι διαπραγματεύσεις που ακολούθησαν ανάμεσα στη νέα κυβέρνηση και τους δανειστές κατέληξαν στην επέκταση της προϋπάρχουσας συμφωνίας. Δεν ακύρωσαν

κανένα αντιλαϊκό νόμο, αποδεικνύοντας ότι δεν ήταν διαπραγματεύσεις για τα συμφέροντα του λαού. Οι όποιες διαφορές εκφράστηκαν στις διαπραγματεύσεις και στο περιεχόμενό της συμφωνίας που έγινε δε συνιστούν φιλολαϊκή πολιτική, αλλά εκφράζουν τις ιδιαίτερες ανάγκες τμημάτων του κεφαλαίου που επιδιώκουν άλλο μείγμα καπιταλιστικής διαχείρισης που να εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους στο δρόμο προς την έξοδο από την καπιταλιστική κρίση.

Γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει κερδίσει τη στήριξη του κεφαλαίου στην Ελλάδα. Δεν είναι τυχαίο ότι η ένωση των βιομηχάνων χρησιμοποιεί ακριβώς ή παραπλήσια επιχειρήματα με την κυβέρνηση για τα βασικά ζητήματα της οικονομίας.

Με βάση όλη αυτή την κατάσταση, προκύπτει μεγάλη εμπειρία που μας βοηθάει να καταλήξουμε σε συγκεκριμένα συμπεράσματα:

1. Τόσο στην ανάπτυξη όσο και στην κρίση στα πλαίσια του καπιταλισμού η εργατική τάξη πληρώνει βαριές συνέπειες για να ικανοποιηθούν οι ανάγκες του κεφαλαίου. Η επίθεση του κεφαλαίου, οι επιδιώξεις του δεν έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Τα κέρδη του θρέφονται από την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Η εκμετάλλευση έχει μόνιμο χαρακτήρα, δεν γιατρέυεται, δε διορθώνεται παρά μόνο καταργείται μαζί με την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και την οικοδόμηση της κοινωνίας που η εργατική τάξη θα έχει την εξουσία στα χέρια της.
2. Η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα δεν μπορούν να εναποθέσουν τις ελπίδες τους για καλύτερη ζωή σε καμιά κυβέρνηση που αποδέχεται τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής ως μονόδρομο, που δεν αμφισβητεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των μεγάλων μονοπωλιακών ομίλων. Η εργατική τάξη θα μετρήσει αποτελέσματα και νίκες στο βαθμό που θα ανεβαίνει η συσπείρωση στα σωματεία, που θα δυναμώνουν οι αγώνες με ταξικό προσανατολισμό. Στο βαθμό που η ταξική γραμμή, που προωθεί η οργάνωσή μας στα πλαίσια της ΠΣΟ, θα υπερφαλαγγίζει τη γραμμή του συμβιβασμού, της ηττοπάθειας που εκφράζει στο διεθνές κίνημα η ΣΕΣ.
3. Ο συσχετισμός δύναμης είναι βασική προϋπόθεση για την έκβαση ενός αγώνα. Είναι καθοριστικός για την προώθηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης παγκόσμια και σε κάθε χώρα. Στην Ελλάδα έγιναν μεγάλοι αγώνες όμως η αντιλαϊκή πολιτική υλοποιείται, τα αντιλαϊκά μέτρα παίρνονται το ένα μετά το άλλο. Αυτό επιβεβαιώνει το στόχο που έχουμε για αλλαγή των συσχετισμών δύναμης προς όφελος των ταξικών δυνάμεων, που παραμένουν αρνητικοί, για αγώνες των εργαζομένων σε κατεύθυνση συνολικής αντιπαράθεσης με το κεφάλαιο, την εξουσία και τους μηχανισμούς του.
4. Είναι καθήκον του ταξικού κινήματος η συνεχής προσπάθεια οργάνωσης των αγώνων για όλα τα λαϊκά προβλήματα. Η προσπάθεια αυτή πρέπει να βρίσκεται στο προσανατολισμό μας σταθερά, ανεξάρτητα από τις αντικειμενικές και υποκειμενικές δυσκολίες που υπάρχουν.
5. Η σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των οργανώσεων του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος βοηθάει στην αξιοποίηση της πείρας που υπάρχει σε κάθε χώρα. Μας βοηθάει να δούμε ολοκληρωμένα πως εκδηλώνεται η επίθεση του κεφαλαίου, πως δουλεύουν οι οργανώσεις μας για να την αποκρούσουν. Είναι χρήσιμη για

να στοχεύσει η πάλη μας στην αιτία των προβλημάτων, για να σφυρηλατηθεί η ταξική ενότητα.

6. Η πείρα που έχουμε από τη δράση της Ομοσπονδίας Οικοδόμων Ελλάδας δείχνει ότι απαραίτητη προϋπόθεση για να κτιστούν στέρεοι δεσμοί με τους εργαζόμενους και άνεργους του κλάδου είναι η πρωτοπόρα δράση για την απόκρουση της επίθεσης, η ταξική αλληλεγγύη για τη στήριξη των μελών μας, αλλά και η προβολή θέσεων, προτάσεων που να δείχνουν την αντίληψή μας σε βασικά ζητήματα, όπως για παράδειγμα, πως θα λυθεί και κάτω από ποιες προϋποθέσεις το πρόβλημα της ανεργίας. Προτάσεις, που θα βοηθούν τα μέλη μας, την εργατική τάξη συνολικά, να βλέπουν καθαρά την προοπτική που έχουν συμφέρον και που δεν είναι άλλη από το να πάρει η εργατική τάξη την εξουσία στα χέρια της.
7. Η αποτελεσματικότητα των αγώνων δυναμώνει εφόσον οι οργανώσεις μας, τα συνδικάτα, έχουν γερές βάσεις μέσα στους χώρους δουλειάς. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα που έχουμε από την κατασκευή του ΜΕΤΡΟ στην Αθήνα. Η οργάνωση των εργατών σε σωματείο, που ίδρυσαν στο χώρο δουλειάς με τη βοήθεια της Ομοσπονδίας μας, οδήγησε σε αγώνες και απόσπαση αυξήσεων σε όλα τα μεροκάματα από 20% έως και 30%, παρά τους μνημονιακούς νόμους που το προηγούμενο διάστημα είχαν φέρει μειώσεις στα μεροκάματα.

Συνάδελφοι,

Κλείνω τη παρέμβασή μου με τη βεβαιότητα ότι οι αποφάσεις μας θα συμβάλλουν στην αναζωογόνηση των σωματείων με νέες δυνάμεις, στην ενίσχυση των αγώνων και της ταξικής γραμμής.

Ζήτω το 16ο συνέδριο της UITBB